

РИТУАЛ

Об'єднане Королівство Фарталья — велика держава на південному заході Антарейї*, омивається Серединним океаном на Заході та Лазурним морем на Півдні. Також до неї належить Мартініка, величезний острів на південний захід за Серединним океаном. Королівство це — конфедерація різних країв, що увійшли у склад Фарталії на різних умовах і мають широке самоврядування. Королівська влада в краях обмежена цими умовами, але є Загальний Кодекс законів, який діє на території всього королівства. Кожен край представлений у Парламенті як у Палаті Донів, так і в Палаті Народній, і рішення Парламенту король чи королева зобов'язані дотримуватися, але й Парламент повинен королівські накази розглядати і затверджувати, якщо вони не порушують інтересів того чи іншого краю. Король чи королева є верховними правителями Фарталії, якій вони присягають на крові, вступаючи на престол і таким чином підтримуючи присягу своїх предків,

* Антарейя — найбільший континент Террани у північній півкулі.

братів Фарталлео. Але й правителі країв також присягають королю чи королеві на крові у вірності. Країв на материковій частині Фарталї вісімнадцять, також до неї належать чотири острівні краї, і в Мартініці ще чотири краї, загальним числом двадцять шість. Гербом Королівства є золотий лев на червоно-чорному щиті, прапор — видовжене полотнище червоного кольору з трьома чорними вертикальними смугами. Державна мова — новофартальська, проте кожен чиновник повинен знати мову того краю, в якому служить. Королівські накази та рішення Парламенту обов'язково видаються всіма мовами Королівства, за постановою короля Альберто Третього Фарталлео: «Щоби кожен житель Фарталї знав, що наказує Корона і що вирішив Парламент». Мов у Фарталї побутує, крім новофартальської, загалом шістнадцять, майже всі вони, крім чотирьох мартініканських та салабрійської, пішли з давніх мов місцевих народів і старої талли, мови Талліанської Імперії, котра колись існувала на південних землях Фарталї до Другого Затемнення.

В Об'єднаному Королівстві є три основні верстви населення. Це дони, доміни та простолюди, а священство і взагалі посвячені — люди поза верствами. Дони — аристократія меча, яка тримає землю. В Об'єднаному Королівстві досі дотримуються стародавнього правила «земля не продається, бо за неї плачено кров'ю». Земля належить донам, чиї пращури колись за неї принесли криваву клятву, і кожен спадкоємець повинен цю клятву підтверджувати. Землю не можна продати чи купити, не можна ділити між спадкоємцями, тільки давати в оренду чи тимчасове володіння на певних умовах. Обов'язки донів у різних краях відрізняються, але загалом дони повинні пильнувати свою землю, аби вона процвітала. Доміни — це аристократія грошей, купці та банкіри. До простого люду належать всі інші — міщани, селяни, ремісники та купці малих статків. У деяких

краях є прошарок безземельного дворянства, яке здебільшого займається військовою службою, як, наприклад, кабальєрос у Сальмі чи гідальгос у Салабрії.

Фартальці нарівні з еллініцями є ортодоксами Об'явлення, бо в них воно зберігається майже у первісному вигляді й не зазнало особливих трансформацій та реформ. Понтифікат суворо бореться з язичницькими культами та ересьми, для чого тисячу років тому була створена Колегія святої Інквізиції. Дотичним до цього є і Паладинський Корпус, який виник тоді ж, успадкувавши деякі традиції від Ордену Воїнів Діви. Однак призначення Корпусу дещо ширше, ніж боротьба з ересьми. Вони займаються пильнуванням Кордонів і Меж, боронять Універсум від втручання з Фейрійо, Демоніса та Інферно, а подеколи й узагалі з інших світів. Згодом до їхніх обов'язків додався і контроль над магами.

*Велика Аллеманська Енциклопедія, том 2,
«Про сусідів Аллеманії» (видання перше,
заборонене цісарською цензурою)*

Через Посвяту, це Таїнство особливе, яким передається благодать нерозривним ланцюгом від П'яти, Котрі наділили нею Своїх Апостолів, вірний стає обраним Того з П'яти, Кому він приніс обітницю, і отримує з благодаттю силу особливу, аби з нею вершити служіння своє.

Писання, книга «Про вірних»

...В цілому це був звичайний травневий день у першому тижні після Дня квітів. Для всіх, окрім кадетів Паладинського Корпусу — вони цього дня чекали давно і з нетерпінням, а дехто і з побоюваннями. Тож, коли о сьомій ранку в тій частині королівського палацового комплексу, що стояла окремо від інших споруд і мала назву «Паладинське Крило», ударив гонг на підйом, там уже ніхто з кадетів не спав. Попрокидалися ще о п'ятій, старанно застелили постелі, вмилися та вдяглися, стежачи, щоби все було ідеально. Дехто, не в змозі спокійно чекати вирішення своєї подальшої долі, молився, дехто фаталістично прийняв задалегідь будь-який вирок і просто нудьгував в очікуванні. Упевнених в собі сьогодні тут не було — надто серйозне чекало на них попереду. І хоча напряду про це ніхто їм не говорив, вони знали, що це станеться саме сьогодні — надто багато натяків на це давали їм їхні наставники.

Остаточно в тому, що саме сьогоднішній день і є тим днем, якого вони так чекали, кадати впевнилися, коли зайшли в трапезну й побачили там стіл, на якому замість звичного ряду тарілок стояли лише келихи з водою. Випивши воду, кадати попрямували в зал для зборів, де вишикувалися як до оглядин королівських. З'явився черговий паладин* Донателло Фігейра, вдягнений у парадний мундир та при всіх клейнодах своєї посади: з каламарем і футляром для письмового начиння на поясі, з печаткою на ланцюгу на шії. Повільно пройшов, постукуючи тростиною, на середину залу, де, окинувши коротким уважним поглядом присутніх, сказав неголосно, але почули всі:

— Рішення і наказ Консілію**! Слухати всім!

* Черговий паладин — традиційна назва головного секретаря (писаря) Корпусу.

** Консілію — рада найдосвідченіших старших паладинів, своєрідний керівний орган Корпусу.

Кадети одночасно опустили на одне коліно та схилили голови. Донателло вийняв з-за пояса і розгорнув сувій пергаменту:

— 10 травня 1739 року Нової Епохи ми, що підписалися нижче, обираємо для ритуалу Посвяти Меча таких кадетів Паладинського Корпусу...

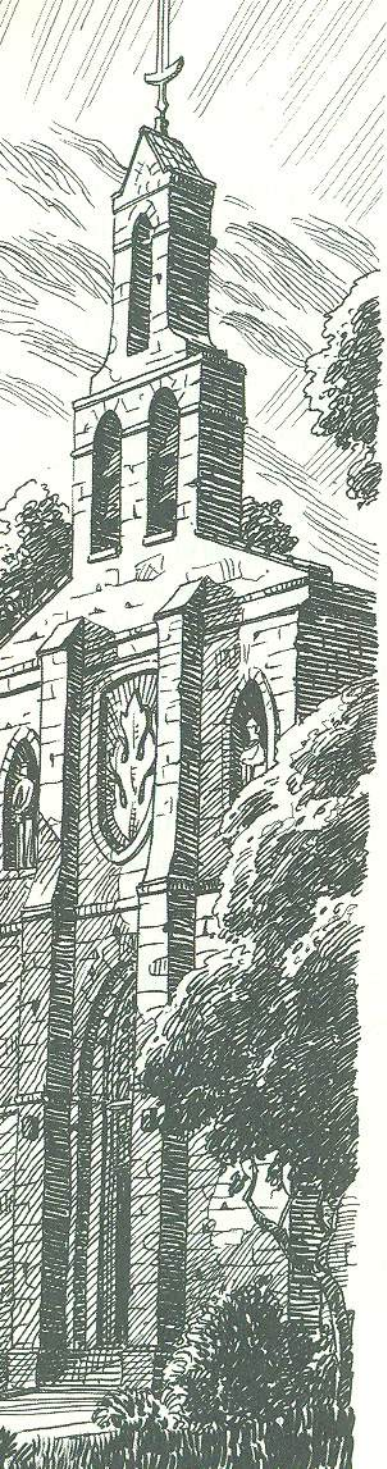
І Донателло все тим же урочистим тоном розмірено почав читати імена. Кожен з присутніх слухав уважно, боячись: а раптом його імені у списку нема? Але ні, всі двадцять одне ім'я були перелічені на пергаменті, і на обличчях багатьох відбилася прихована радість. Принаймні їх визнали гідними пройти це випробування, а це вже не абищо.

— ...І всім названим кадетам належить о восьмій годині ранку 10 травня 1739 року Нової Епохи прибути до Храму Мечів. Рішення і наказ підписали: старший паладин Джудо Манзоні, старший паладин Антуан Каброні, старший паладин Жан Ла Кресі, старший паладин Мануело Дельгадо. Читання рішення і наказу Консілію я, черговий паладин Донателло Фігейра, закінчив.

Він згорнув сувій, сунув за пояс, стукнув тростиною об підлогу, розвернувся і, прикульгуючи, попрямував на вихід. Кадети у повній тиші рушили за ним.

Храм Мечів розташувався в глибині величезного Королівського парку на пласкому уступі Замкового пагорба, в тій частині, куди не дозволялося ходити нікому, окрім паладинів, королівської родини та священства. Це була дуже стара церква, побудована більше тисячі років тому, зі ще старішим фундаментом. Простої архітектури, доволі непоказна ззовні, вона була однією з найцінніших святинь Об'єднаного Королівства і найбільш таємною.

Перед Храмом розкинувся невеликий майдан, вимощений плитами білого мармуру, із джерелом посередині,

облаштованим під фонтан з чашею для омовінь. Кадети, яких вів Донателло, зайшли на майдан і вишикувалися навпроти входу в церкву. Донателло стукнув тростиною об плити і виголосив:

— Обрані прибули для ритуалу.

На його голос розчинилися двостулкові важкі двері церкви, і з них вийшли вбрані в парадні мундири наставники кадетів — усі восьмеро. Донателло вклонився їм та відійшов убік, до кам'яного аналою ліворуч від фонтану. Поставив на нього свій каламар з пером, поклав сувій з рішенням і наказом Консілію чистою стороною вгору і застиг в чеканні.

Старший паладин Джудо Манзоні зробив крок уперед і сказав:

— Ми чекали вас. Робіть омовіння та заходьте, поки ще сяє під сонцем вітвар Діви.

Кадети по черзі підходили до чаші фонтана і вмивалися п'ятикратно, після чого заходили в церкву і ставали вздовж стій праворуч та ліворуч від дверей.

Всередині церква була така ж проста, як і зовні. Ані фресок, ані розкішного оздоблення, ані ікон.

Тільки в апсиді під вітражним вікном — статуя Діви з мечем та лілеєю в руках. І мечі на стінах — багато, дуже багато мечів різних епох. Дехто з кадетів знав: ще більше мечів тут сховано у скарбниці під вітварем. Бо сюди вносили мечі паладинів, які пішли до Діви.

Сонце піднялося вище, його промені пронизали вітраж над головою Діви, і червоний щит із золотим листком аканта засяяв так, що дивитися було трохи боляче.

Четверо з наставників зайшли у церкву і встали обабіч довгого вітвара, накритого білою тканиною.

— Пів року тому ви вже пройшли першу посвяту, Посвяту Духа, і Діва прийняла вас. А зараз настав час Посвяти Меча. Ви повинні зробити вибір. Повинні упізнати свій меч, — і з цими словами старші паладини Джудо Манзоні та Андреа Каваллі зняли покрив з вітвара.

На білому мarmorі рядком лежали паладинські мечі, двадцять один витвір найкращих ковалів — посвячених Майстра. З їхніх руків'їв звисали на ланцюжках золоті медальйони.

Кадети перезирнулися, раптом розгубившись. Це ж... одна спроба. Одна помилка — і ніколи не станеш паладином, лицарем Діви. І житимеш із болісною думкою, що виявився недостойним.

Наставники посміхнулися якимось підбадьорливо, і хлопці одночасно рушили до вітвара у цілковитій тиші. Постояли трохи, розглядаючи мечі, і дехто помінявся місцями. Потім опустили на коліна й разом поклали руки на руків'я обраних мечів. І з радісним подивом побачили, що на клинках засяяли гравіровані аканти та рунічні написи. У всіх!

— Ви впізнали свої мечі. Мечі впізнали вас, — урочисто оголосив Джудо Манзоні. — Беріть їх, носіть із честю, служіть богам, королю та Фартальї, віднині й до скону, бо ви достойні цього, і нема долі для посвячених кращої за цю!